

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget har til formål at sikre, at der i fremtiden ikke i lovgivningen eller i administrative forskrifter forekommer særbeholdninger af udenlandske statsborgere i forhold til danske statsborgere.

Beslutningsforslaget er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 93, folketingsåret 1997-98, 1. samling (se Folketingstidende 1997-98, 1. samling, forhandlingerne side 3239 og Tillæg A side 3051 og 3053).

Forslagsstillerne har med dette beslutningsforslag opregnet en række eksempler på dansk lovgivning, der begunstiger udlændinge i forhold til danskere, men er sikker på, at der findes endnu flere eksempler, hvilket der vil blive mulighed for nærmere at undersøge og konstatere under udvalgsbehandlingen.

Det er i de senere år mange gange dokumenteret, at lovgivning og administrative forskrifter udformes sådan, at udenlandske statsborgere, der opholder sig her i landet, opnår særrettigheder i forhold til danske statsborgere.

Denne retstilstand er klart uholdbar og uacceptabel for den danske befolkning, og forslagsstillerne ønsker med dette beslutningsforslag at skabe tilslutning til, at der allerede i folketingsåret 1997-98 tages skridt til at ophæve sådanne begunstigelser.

Forslagsstillerne har med tilfredshed bemærket, at indenrigsminister Thorkild Simonsen til bl.a. Morgennyhederne på TV 2 tirsdag den 11. november 1997 erklærede sig som modstander af positiv særbehandling af flygtninge og indvandrere med den begrundelse, at det kunne skabe modvilje blandt danskere.

Særrettigheder til flygtninge og indvandrere er imidlertid ikke kun et fænomen, som udspringer direkte af love og administrative forskrifter. Ude i landets kommuner flourer særbehandlingen som led i den almindelige forvaltningsvirksomhed. Det mest slående eksempel på denne forskelsbehandling var hele Danmark vidne til, da Københavns overborgmester Jens Kramer Mikkelsen i dagene efter indvandreroptøjerne på Blågårds Plads i juli 1997 tonede frem på fjernsynsskærmene og udstedte en jobgaranti til de uromagere, der i flere nætter havde hærget bydelen.

En anden form for indirekte særbehandling eksis-

terer i de almennyttige boligforeninger, hvor en stor del af fælleslokalerne anvendes til bederum for muslimske beboere. Alle lejerne er uanset nationalitet og religiøs overbevisning forpligtet til over huslejen at betale til disse fælleslokaler, selv om de anvendes til et formål, som ikke kan siges at være fælles.

Modersmålsundervisningen er også et udtryk for en særrettighed, dels i forhold til danske forældre, som rejser til udlandet og ikke modtager gratis danskundervisning til deres børn, dels i forhold til f.eks. færøske og grønlandske forældre, som ikke modtager nogen form for gratis modersmålsundervisning til deres skolesøgende børn.

Et eksempel på en fortrinsstilling til flygtninge, som fremgår direkte af lovgivningen, findes i lov om social pension § 2, stk. 2, nr. 2. Heraf fremgår det, at ved beregningen af en flygtnings pension kan bopælsperioder i hjemlandet og i andre lande som flygtning medregnes. Danske statsborgere, som i en periode opholder sig i udlandet, har imidlertid ikke mulighed for at medtage den periode ved beregningen af pensionen.

For så vidt angår adgangen til at få hjælp efter bistandslovens kapitel 10 om revalidering, har Socialministeriet i dets vejledning nr. 211 af 30. november 1994 gjort meget ud af at understrege, at der gælder de samme betingelser for flygtninge og indvandrere til at opnå revalideringsydelse, som der gælder for danskere. Imidlertid er flygtninge og indvandrere i samme pennestrøg opregnet i vejledningen som en særlig persongruppe, der skal tages specielt hensyn til, og sprogvanskeligheder og kulturelle forhold er direkte nævnt som væsentlige momenter, der indgår i vurderingen. Derfor har denne persongruppe i praksis en særstilling. Danskere skal igennem en meget grundig arbejdsprøvelse, inden de kan få ret til hjælp efter det nævnte kapitel i bistandsloven. For udlændinge er dårlige sprogkundskaber og kulturelle forskelle tilstrækkeligt.

Også det såkaldte etableringstilskud er en social ydelse, hvor forslagsstillerne i praksis er stødt på eksempler på forskelsbehandling. En dansk familie forventes at kunne trække på familie og venner med henblik på etablering, hvorimod en flygtningefamilie